

ankoraŭ estis tie. Ĝi rigardis laŭ Ligustra Vojo kvazaŭ atendante ion.

Ĉu li imagas aferojn? Ĉu ĉio ĉi povus iel rilati kun ges-roj Potter? Se jes ... se publikiĝus, ke ili parenkas kun paro da ... nu, tion li ne povus elteni.

Ges-roj Dursli enlitiĝis. S-ino Dursli tuj ekdormis, sed s-ro Dursli restis sendorma, pripensante ĉion. Lia lasta, konsoliga penso antaŭ endormiĝo estis ke, eĉ se jes temas pri ges-roj Potter, ne ekzistas kialo por ke ili venu al li kaj s-ino Dursli. Ges-roj Potter tute bone sciis, kion opinias li kaj Petunjo pri ili kaj pri ilia speco ... Li ne povis vidi, kiel li kaj Petunjo povus enmiksiĝi en io ajn, kio eble okazas. Li oscedis kaj turnis sin. Tio ne povus tuŝi *ilin* ...

Jen grava eraro lia.

Eble s-ro Dursli drivis en maltrankvilan dormon, sed la kato sur la ekstera muro montris neniun signon pri dormemo. Ĝi sidis statue senmova, kun la okuloj fiksataj senpalpebrume al la fora angulo de Ligustra Vojo. Ĝi eĉ ne tremetis kiam aŭtopordo frapfermiĝis sur apuda strato, ankaŭ ne kiam du strigoj glisis supre. Fakte, estis preskaŭ la noktomezo kiam la kato finfine movis sin.

Aperis viro ĉe la angulo, kiun rigardis la kato, aperis tiel subite kaj silente, ke aspektis kvazaŭ li simple eksaltus el la tero. La vosto de la kato svingetiĝis kaj ĝiaj okuloj mallarĝiĝis.

Nenio simila al tiu viro iam ajn estis vidita ĉe Ligustra Vojo. Li estis alta, maldika, kaj tre aĝa, se juĝi laŭ la arĝenteco de liaj hararo kaj barbo, kiuj ambaŭ estis sufiĉe longegaj por fiksiĝi sub lia zono. Li portis longan robon, purpuran mantelegon kiu balaadis la teron, kaj altkalkanumajn, bukohavajn botojn. Liaj bluaj okuloj estis helaj, brilaj, kaj glimaj malantaŭ duonlunaj okulvitroj, kaj lia nazo estis tre longa kaj kurba, kvazaŭ ĝi estus almenaŭ du fojojn rompita. La nomo de tiu viro estis Albus Zomburdo.

Albus Zomburdo ŝajnis ne kompreni, ke li ĵus alvenis ĉe strato, kie ĉio ekde lia nomo ĝis liaj botoj estas malbonvena. Li atentis, traserĉante sub sia mantelo ion. Sed li ŝajne ekkonsciis, ke iu rigardas lin, ĉar li subite levis la okulojn al la kato, kiu ankoraŭ fikse rigardis lin de la fora parto de la strato. La ĉeesto de la besto ial ŝajnis amuzi lin. Li ridklukis kaj murmuris, “Ha, mi devis atendi tion.”

Li trovis en interna poŝo tion, kion li serĉis. Ŝajne temis pri arĝenta cigaredo-fajrilo. Li fingre malfermis ĝin, tenis ĝin alta en la aero, kaj klaketis ĝin. Krakete estingiĝis la plej proksima stratlanterno. Ankoraŭfoje li klaketis ĝin — alia lanterno flagre senlumiĝis. Dek-du fojojn li klaketis la Estingilon, ĝis la solaj restantaj lumoj laŭ la tuta strato estis du foraj pikbriletoj: la okuloj de la kato rigardanta lin. Se iu ĝuste nun elrigardus sian fenestron, eĉ la atentokula s-ino Dursli, tiu povus vidi nenion okazantan